

Ens estem apropant al cinquantenari del "boom" del turisme al nostre poble

Estem a prop de complir el cinquantenari del fenomen del "boom" del turisme. Hem patit i hem viscut un seguit de situacions i esdeveniments dels quals es poden treure experiències de tota mena. La situació ha canviat. En primer lloc, els turistes són nous. Avui, en tenim noves generacions. Molts dels actuals turistes, en general del nostre país, són els fills i els néts dels primers estiuejants dels anys cinquanta i seixanta.

Abans els oferíem les *corridas* de braus, els *souvenirs* de castanyoles panderetes i espectacles folklòrics andalusos. Avui, a més de la bona gastronomia, els oferim camps de golf, els casinos amb joc autoritzat, el submarinisme, un ample ventall de concerts de música clàssica, etc. Per tant, hem d'encetar un nou camí, ja que tot ha canviat. La nostra costa ha de respondre a la competència. Als anys cinquanta, a l'entorn de tot el Mediterrani, es van obrir un seguit de mercats competidors al nostre i els hem de combatre amb tot l'esforç possible. Entre tots hem de procurar recuperar el turisme perdut i crec que ara és el moment, ja que els altres països competidors estan passant un mal moment. Hem de tenir un tracte amable, preus no abusius i conservar la natura, que a Begur és quasi verge.

En aquells anys, a Begur, ens veiérem obligats a fer esforços de flaqueja per no perdre el tren del turisme. A marxes forçades procurarem posar-nos al nivell dels altres pobles de la Costa Brava i fórem un dels primers a fer obres de gran envergadura com la carretera de circumval·lació, la portada d'aigües amb la corresponent depuradora i clavegueram, asfaltat de carrers i carretera de Sa Riera, el telèfon automàtic i un gran seguit d'altres obres de menor importància.

Però tota època té els seus encants. Qui no recorda el bon temps del Gran Hotel Cap Sa Sal, on ens vi-

sitaren tota mena de personalitats del món artístic, intel·lectual i polític? Què seria avui Begur si aquest hotel no hagués tancat les portes per convertir-se en petits nius d'apartaments? Posats a recordar, anomenarem també altres establiments que donaren molta vida al poble: el "Jong" de Sa Tuna, un petit bar regentat per unes noies australianes; aquells balls del càmping "Comas" de Sa Riera; el pati andalús "El Gaucho" capitanejat pel secretari particular de la malaguanyada Carmen Amaya; "Sa Teranyina" aquella cova de pescadors que també va tenir el seu èxit; la sala de festes i el restaurant "Begur" dirigit per un dels *barmans* més prestigiosos de Barcelona, en Gotarda a.c.s.; el "Samboos", el soterrani d'uns estudiants, la majoria sud-americans. Qui no recorda amb nostàlgia la "Xerinola" del Sr. Martí Sora i també per què no la "Rubia" de can Mariano, transportant turistes amunt i avall de les platges, ja que en aquells temps, molt pocs posseïen cotxe?

Jo pregunto: Begur ha guanyat o perdut en allò que fa referència a la diversió i esbarjo? De temps im-

morial, diuen que Sa Tuna era la cala preferida pels americans que en tornar de fer fortuna a les Antilles, ja començaven a anar a estiuejar. El fenomen turístic era minoritari, només unes poques famílies benestants es podien permetre el luxe d'anar a estiuejar: els de cal Sastre; els Bona; els Fiol; els Terrades; els Viscasilles; els Sabater Quixal; els Riera Rojas; els Goday; els Triadú; l'ex-batlle de Barcelona, Simarro; el Sr. Alejandro, aquell militar retirat, molt vellet, que era tanta l'afició que tenia a la pesca del volantí, que dintre el seu bot hi portava un orinal per fer el pipí, ja que gairebé no es podia moure; la família Marquès-Serrat, iniciadora i propietaria del primer hotel-restaurant "Sa Tuna".

No voldria oblidar-me del Dr. Josep M. Costa i Simon, avui ja retirat i jubilat, a qui des d'aquestes ratlles, vull dedicar un merescut homenatge, ja que se'l mereix més que molts altres. El Dr. Costa és també un dels estiuejants més antics de Sa Tuna. Seria molt difícil trobar un nen, una nena o una persona adulta de Begur, fins i tot dels immigrants més antics, a qui aquest senyor no l'hagués guarit del mal d'orella, del

Aiguablava, als anys 50.